SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 63. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 2, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 2-го КВІТНЯ 1993. Ч. 63. РІК C.

ЗВЕРНЕННЯ ВЛАДИКИ М. І. ЛЮБАЧІВСЬКОГО ДО ГРЕКО-КАТОЛИКІВ В УКРАЇНІ Й НА ПОСЕЛЕННЯХ

Пишуть та питають мене наші люди, кажучи: наш перший Синод на рідних землях відбувся від 16—31-го травня 1992 року. Від того часу пройшло вже майже вісім місяців і ми сподівались, що рішення Синоду, які ви разом з нашими єпископами схвалили, будуть апробовані найвищою церковною владою, та на жаль, воно так не сталося! Чому ж так довго треба нам ждати на апробату, адже ж в тих рішеннях просилось про те, що нам згідно з правом належиться?

Остаючись без апробати рішень Синоду, що є конечні до існування й розвитку нашої Церкви, деякі наші вірні кажуть, що Господь нас не любить, бо відвернув від нас своє лице й не вислуховує наших благань. Вони подібно, як колись Ізраїльський народ, уосіблений Сіоном кажуть: „Сіон сказав: „Господь мене покинув, забув мене Владика мій". На це Господь Бог відповідає: „Невже ж забуде мати своє немовля? Не матиме жалю до сина свого лона? Та хоча б вона й забула, я тебе не забуду. Глянь! Я записав тебе в себе на долонях, мури твої завжди передо мною" (Іс 29, 14).

Чому так довго тягнеться той процес апробати Синоду? Найпершою відповіддю буде те, що наша Українська Греко-Католицька Церква й народ були переслідувані довгих 46 років. В тому часі безбожницька комуністична влада старалась знищити не тільки нашу Церкву, але й увесь народ у Галичині, подібно, як це сталось на Україні в 1933—34 роках. Щоб привести до порядку справи нашої Церкви, треба все уважно й точно розважити, що тепер якраз Конґреґація для Східніх Церков старається зробити все, що можна, та на те потрібно багато часу! По-друге, досі в тих справах ми зверталися лише до людей, забуваючи, що перед Богом-Отцем маємо заступника нашого Спасителя Ісуса: „Таке довір'я маємо через Христа Бога, який примирив нас із собою через Христа й дав нам службу примирення. Бо Бог у Христі примирив собі світ, не враховуючи людям їхніх поступків, поклавши в нас слово примирення" (2 Кр 5, 18). З того часу: „Нема ніякого засуду для тих, що в Христі Ісусі. Бо закон Духа, що дає життя в Христі Ісусі, визволив нас від закону життя й смерті" (Рм 8,1).

Що Спаситель нам каже в нашому скрутному положенні? Він каже нам молитись і просити Господа Бога, водночас же запевняючи, що будемо вислухані: „Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте і відчинять вам. Кожний бо, хто просить, одержує; хто шукає, знаходить; хто стукає, тому відчиняють" (Мт 7. 7,8). Про ту готовість Христа Бога вислухати тих, що Його просять говорить Святе Письмо в багатьох місцях, наведу лише кілька: „І все, що просите в моє ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився. Вчиню, коли будь-що проситимете в моє ім'я" (Ів 14. 13, 14). „Істинно, істинно кажу вам: Чого б ви тільки попросили в Отця, він дасть вам у моє ім'я. В ім'я моє досі ви не просили нічого. Просіте ж — і ви одержите, щоб радощів ваших було вщерть" (Ів 16. 23, 24). Якраз тих радощів нам зараз дуже бракує, бо з різних сторін чуємо лише про утиски, про напади на нашу Греко-Католицьку Церкву, а поміч від нікого не приходить! Про нас також, здається, говорить Святе Письмо: „Блаженні засмучені,

(Закінчення на стор. 4)

Залізничники вимагають створення міністерства

Київ (УНІАР). — Тут 25-го березня Вільна Профспілка Залізничників оприлюднила звернення до Президента України Леоніда Кравчука, прем'єр-міністра України Леоніда Кучми та до всіх залізничників України.

У зверненні міститься вимога створити міністерство залізничного транспорту як єдиного державного органу, спроможного всебічно врахувати особливості праці залізничного транспорту і ґарантувати його стабільну працю в умовах економічної кризи. Уряд і Міністерство Транспорту України не приділяють належної уваги діяльності залізничного транспорту і соціяльному захистові залізничників. Автори звернення пишуть, що „створивши Міністерство Транспорту, Кабінет Міністрів переклав усі турботи на плечі щойно створеного відомства, яке не має ні необхідних фахівців, ні реальних зажелів керувати залізничним транспортом, ні бажання вирішувати завдання соціяльного захисту його працівників".

Автори закликають усіх працівників залізниць підтримати їхні вимоги.

ВИСТАВКА Я. ВИЖНИЦЬКОГО

Ню Йорк. — Тут в неділю, 4-го квітня, огод. 12.30 по полудні в ґалерії ОМУА, 136 Друга авеню, відбудеться відкриття виставки картин Ярослава Вижницького з мандрівки по Україні. Виставку влаштовують Карпатський Лещетарський Клюб, Об'єднання Мистців Українців в Америці та Хризанта Камінська-Гентиш. Виставка триватиме до 11-го квітня і буде відкрита в будні від год. 6—8-ої вечора. У суботу і неділю від год. 12-ої полудня до год. 8-ої вечора.

Появився третій том індексу „Свободи"

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Вже появився друком третій том англомовного індексу щоденника „Свобода", що обнімає час від січня 1908 року до липня 1914 року.

Індекс, зложений Володимиром Анастазієвським і Романом Степчуком, вийшов в університеті Міннесоти, із Дослідного центру історії імміграції, як офіційна публікація Українського Народного Союзу.

Книжку, що має 406 сторінок, [illegible] „Свободи", пишучи на адресу: 30 Montgomery St. Jersey City, N. J. Ціна індексу виносить 25 дол. Треба долучити 2 дол. за пересилку.

ЗМІНИЛИСЯ ПРАВИЛА В'ЇЗДУ В УКРАЇНУ

Київ (УНІАР). — Тут у вівторок, 30-го березня, в Міністерстві Закордонних Справ на пресовій конференції повідомлено, що з 1-го квітня вступають в силу нові правила видачі віз для іноземних громадян. Тепер візи іноземним громадянам видають тільки консульські установи України. Максимальна тривалість візи — 90 днів.

Як вийняток, візи для короткочасного перебування (до 72 годин) видаватимуться на окремих прикордонних пунктах. Короткочасні візи не дають права на працю в Україні. Для цього необхідно мати дозвіл, умови та порядок оформлення якою буде визначено Міністерством Праці.

Україна продовжує дотримуватися безвізового режиму поїздок до Польщі, Угорщини, Куби, Болгарії, Румунії, Монголії, Північної Кореї, В'єтнаму, Ляосу, Чехії, Словаччини, Югославії та країн, що виникли на її території. Угоду про безвізові поїздки підписано також з Білоруссю. До встановлення відповідних домовлень з країнами, що виникли на території СССР, Україна дотримується існуючої практики безвізового в'їзду громадян цих країн. Оплата віз в консулятах України визначена консульськими тарифами. За отримання віз на державному кордоні України іноземні громадяни платитимуть: за транзитну візу 15 дол., за в'їзну — 50 дол.

ДИВІЗІЙНИКИ НА СОЮЗІВЦІ

Кергонксон, Н. Й. — Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА — Крайова Управа в ЗСА влаштовує ювілейні святкування 50-ліття створення Стрілецької Дивізії „Галичина", які відбудуться від 23—25-го квітня на Союзівці. Мистецьке оформлення — Володимир Мазяр, музична програма — ансамбль „Обереги". У справі нічлігів слід звертатися до адміністрації Союзівки до неділі, 18-го квітня, на число (914) 626-5641.

Газета насвітлює питання ядерної зброї в Україні

Київ. — Політичний неспокій в Росії на деякий час припинить намагання зменшити ядерні арсенали ЗСА і колишнього СССР. В Україні значно збільшилися побоювання з приводу виразного зросту російського націоналізму, що дало нагоду деяким народним депутатам пропаґувати затримання хоча б невеликої кількости ядерної зброї на території України. Минулого року Президент України Леонід Кравчук обіцяв, що Україна не тільки затвердить договір Америки з Росією про зменшення ядерних боєголовок, але також і договір з 1970 року про нерозповсюджування зброї, що в основному зобов'язує Україну віддати всю ядерну зброю. Про це обширно пише Стівен Ерланґер в щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 30-го і 31-го березня ц. р.

З розпадом СССР ядерна зброя знайшлася на території чотирьох республік, Білорусі, Казахстану, Росії та України. Всі, крім України, затвердили згаданий договір з 1991 року, що є відомий як Старт-1, а без цього Вашінґтон і Москва не можуть увести в життя договору Старт-2, що його у січні підписали президент Джордж Буш і президент Боріс Єльцин. Угода Сатарт-2 мала б на меті елімінтувати ядерні ракети далекого засягу та залишити в арселанах ЗСА і Росії тільки по 3,500 ядерних боєголовок. Метою цього договору є зліквідувати побоювання будь-якої успішної ядерної атаки. Старат-2 є базований на Старт-1 і є неважний без нього, хоча із затвердженням другого можна почекати.

Президент Л. Кравчук і Уряд України не змінили думки про те, що Україна хоче стати безядерною державою, але з приводу політичної нестабільности в Росії деякі народні депутати не хочуть підписувати Старт-1, побоюючись, що тоді Москва знову намагатиметься насильно взяти Україну під своє крило. Дмитро Павличко, голова Комісії закордонних справ Верховної Ради України уважає, що ВР ратифікуватиме Старт-1, але значно повільніше буде забиратися до затвердження Старат-2.

Хоч ядерна зброя в Україні є під контролею Співдружности Незалежних Держав, то деякі західні дипломати уважають, що в Україні є забагато фахівців з ділянки ядерної фізики, які думають, що дадуть собі самі раду з орудуванням ядерною зброєю. Знову ж деякі українські провідники уважають, що для Америки Україна є тільки важливою тому, що має ядерну зброю. Вашінґтон натискає на Київ і все узалежнює від ратифікації Старт-1. Заступник міністра закордонних справ України Борис Тарасюк перестерігає Вшінґтон, щоби не надто наполягав на Україну. „Такий тиск на Україну може значно пошкодити, тому треба дати Україні та її парляментові можливість передискутувати цілу справу". Такої думки, щоби дати можливість Урядові України продискутувати всякі можливості, є й інші офіційні чинники в Україні, назвати б хоча ген. Володимира Толубка і Богдана Гориня, заступника Д. Павличка у Комісії закордонних справ Верховної Ради України, який крім того уважає, що Україна має право сама вирішувати чи вона буде ядерною чи безядерною державою, а говорення про те, що Україна стане безядерною були тільки бажаннями, а не обіцянками.

Умови, які Україна включає до затвердження Старт-1, не є надто до вподоби в першу чергу Росії, одначе західні політики уважають, що вони є цілком логічними і можливими до полагодження. Переговори у цьому напрямку ведуться. Уряд України не є надто задоволений тим, що президент Билл Клінтон турбується виключно де б найти гроші на допомогу Росії, яка є нестійкою та ненадійною, а приязнь з Україною залишається на марґінесі.

Західні дипломати свідомі того і уважають, що Вашінґтон поступив не надто розумно, звертаючи свою допомогу тільки в одному напрямку. А те, що тепер [illegible] думати про інших є трохи пізно, але не запізно якщо усвідомлять собі те, що Україна є важливою та стратегічною країною на сході Европи.

Е. Баллядюр формує новий кабінет

Париж. — У вівторок, 30-го березня, новий прем'єр-міністер Франції Едуард Баллядюр приступив до формування кабінету. Як пише паризька газета „Фіґаро", це нелегке завдання, бо обі опозиційні партії, які перемогли у виборах, — Об'єднання за республіку (РПР) і Союз за демократичну Францію (ЮДФ) — претендують на місця у кабінеті. Однак Е. Баллядюр сповнений оптимізмом і розраховує зформувати кабінет до четверга, 1-го квітня. Він уже почав консультації з політичними лідерами правоцентристського бльоку, який переміг у виборах.

У вівторок Баллядюр запропонував пост міністра економіки відомому вченому-економістові і своєму однопартійцеві Ніколя Саркозі. Вважають, що пост міністра закордонних справ займе генеральний секретар РПР Ален Жюппе, відомий своїми антиамериканськими висловлюваннями. Можливе призначення Жюппе вже викликало протести з боку партнерів з антисоціялістичної коаліції з ЮДФ. Як пишуть французькі газети, за решту постів в уряді почнеться завзята боротьба між колишніми союзниками. Вважають, що основні течки все таки дістануть представники РПР, яка дістала у новому складі парляменту на 34 місця більше, ніж ЮДФ.

Однак можливі різні варіянти і покищо ніхто не може передбачити, хто дістане ті чи інші міністерські пости. Наприклад, на пост міністра оборони претендують два представники партії колишнього президента країни Жіскара д'Естена (ЮДФ) — Франсуа Лєотар і Жерар Льонге, а також Шарль Паска, який очолює фракцію супротивників Мастріхту в РПР. Дуже можливо, що Ш. Паска стане міністром внутрішніх справ, яким він вже був від 1986 до 1988 року в уряді Жака Ширака.

Коментатори підкреслюють, що найзавзятіша боротьба розгориться при виборах спікера парляменту. Посада спікера — одна з найвпливовіших у французькому парляменті. Спікер може впливати на хід будь-якої політичної дискусії і практично здатний проштовхнути або похоронити будь-який законопроєкт. Керівництво ЮДФ вже висунуло свої претенсії на цей пост, щоб „збалянсувати призначення Баллядюра прем'єр-міністром". Але партія РПР не має наміру віддавати цю посаду без бою. На пост спікера парляменту претендують керівник антимаастріхтської фракції РПР Філіпп Сеґен і мер Тулюзи, член ЮДФ Домінік Боді.

У СВІТІ

НАРАДИ В СПРАВІ боснійської кризи, що почалися 2-го січня в Женеві, а потім продовжувалися в Ню Йорку, незабаром повернуться в Женеву. Про це повідомив співголова координаційного комітету конференції з приводу розпаду колишньої Югославії Дейвид Овен. Виступаючи на пресовій конференції, він сказав, що женевська рунда може відновити працю „за один — два тижні", після того як становище у Боснії і Герцеґовині обговорить Рада безпеки ООН. Буде продовжений пошук компромісу як з боснійської проблеми, так і з інших питань юґославської кризи, включаючи становище у Країні, Хорватія, і Косові, Сербія. Д. Овен висловився за посилення міжнародного тиску на боснійських сербів.

ДЕМОГРАФІЧНА СИТУАЦІЯ в Росії погіршується. У січні—лютому більш ніж у півтора раза кількість померлих перевищила кількість тих, які народилися. У Москві і Санкт Петербурзі померло у 2.6 раза більше, ніж народилося. Таке становище зареєстровано у 70-ох реґіонах Російської федерації. В останні два місяці минулого року таких реґіонів було 60.

СЛОВАЦЬКА ПОЛІЦІЯ заарештувала трьох осіб, після того як знайшла в їх авті три кілограми урану. Це сталося у місті Зволене у центральній Словаччині. Як повідомили словацькі ґазети, затриманим будуть пред'явлені обвинувачення у незаконному зберіганні радіоактивних матеріялів. Згідно зі заявою представника словацької поліції, знайдений уран-235 і уран-238 російського виробництва при дальшій обробці може стати сировиною для виробництва нуклеарної зброї. Покищо незрозуміло, як уран опинився у затриманих і кому вони мали намір його продати. Поліція відмовилася подати подробиці розслідування. Один із затриманих — відомий словацький підприємець Ян Фаркаш.

В НЕДІЛЮ, 28-ГО БЕРЕЗНЯ, у столиці Єгипту Каїрі вчинено напад на підданого Великобританії 54-річного Аллана Форрестера. Невідомий, вискочивши з-за дерева поряд з будинком оперного театру, вдарив англійця ножем в лице. Форрестера доставили у місцевий шпиталь, де йому надали медичну допомогу. Мотиви нападу невідомі, а поліція і англійська амбасада відмовилися коментувати цю пригоду. Висловлюються здогади, що напад міг бути однією з численних акцій фундаменталістів, спрямованих проти західніх громадян.

НАФТУ У МОНГОЛІЇ будуть видобувати американці. Про це повідомило монгольське радіо. Компанія Соко інтернешенел ойл корпорейшен підписала в Улан Баторі контракт на спільну з місцевим об'єднанням Ґазрин тос розвідку, видобування і перероблення нафти на сході країни. Крім того, американці вирішили сприяти в дослідженні і освоєнні ще одного нафтового родовища, але вже на південному сході Монголії. Прибуток від спільного видобутку нафти сторони домовилися ділити порівно.

УРЯД ХОРВАТІЇ на чолі з головою Грвоє Шаріновічем зрезиґнував. Резиґнація уряду Хорватії відбувається на фоні гострих політичних суперечок між парляментаріями, розходжень у керівництві правлячої партії Хорватська демократична співдружність і скандалів в економічній ділянці, в яких замішані деякі керівники. Хорватські засоби масової інформації майже нічого не повідомили про причини резиґнації кабінету Г. Шаріновіча. Однак чужинецькі кореспонденти вважають, що вона зв'язана зі зловживаннями і аферами міністрів.

КИТАЙ ПРОДОВЖУЄ ЕКОНОМІЧНІ РЕФОРМИ

Пекін. — Виступаючи у середу, 31-го березня, із заключним словом на щорічному китайському з'їзді народних представників прем'єр Державної ради Китаю Лі Пен запевнив, що Китай „не зійде з рейок ринкової економіки". Таке рішення з'їзд прийняв, хоч частина китайського керівництва висловлювала побоювання, що уряд може втратити контролю над економічною ситуацією в країні.

Лі Пен підкреслив, що уряд розуміє небезпеку посилення інфляційних процесів і їхній неґативний вплив на політичну стабільність. „Однак, розв'язуючи ці проблеми, — сказав прем'єр, — ми не маємо наміру повертатися до старих рецептів. Ми дамо собі раду з цими проблемами, поглиблюючи реформи і розвиваючи соціялістичний ринковий механізм".

З'їзд також прийняв ряд поправок до конституції, які узаконюють дальший розвиток вільного ринку в Китаї, і схвалив склад нового уряду.

Намагаючись стримати інфляцію, яка в минулому році становила вже 6.4 відсотка, китайський уряд плянує навмисне загальмувати темпи економічного зростання. Лі Пен запропонував 9-відсоткове зростання економіки на 1993 рік, хоч у 1992 році цей показник досягав до 12.8 відсотка. Тим часом на з'їзді з'ясувалося, що більшість реґіональних керівників розраховує на вищі темпи економічної розбудови. Особливо це помітно у так званих вільних економічних зонах, де успішно діють підприємства з інвестиціями закордонних підприємців. Згідно з прогнозою спеціялістів, у деяких провінціях темпи економічного зростання перевищать 20 відсотків. У зв'язку з цим проєкт резолюції з'їзду містив компромісовий варіянт: „у деяких провінціях економічне зростання може перевищувати цю цифру" (тобто 9 відсотків), проте центральне керівництво, щоб не допустити небажаної самодіяльности місцевих властей, відкинуло цей варіянт.

Двох воєнних злочинців у Боснії засуджено на кару смерти

Сараєво. — У столиці Боснії закінчився суд над двома сербами, які під час воєнних дій проти мусулман брали участь в „етнічних очищеннях", вбивствах військовополонених і мирних мешканців, зґвалтуваннях і пограбуваннях.

Підсудних, 22-річного Борислава Герака і 31-річного Сретка Дам'яновіча, засуджено на кару смерти. Герак признав, що він убив 30 військовополонених і мирних жителів. Не менше, ніж 10 дівчат і молодих жінок, які відтак поповнили число його жертв, він зґвалтував.

Дам'яновіч заявив, що свою причетність до п'яти вбивств і двох зґвалтувань він засвідчив під тортурами. Головним свідком, який спростував цю заяву, був Герак. Після того, як було зачитано вирок, Герак сказав: „Я заслужив цю кару. Хотів би перед смертю тільки побачити батька і закурити цигарку". „А я хочу тільки подякувати судові за все", — сказав в останньому слові Дам'яновіч.

Третьою підсудною була дружина Дам'яновіча, Нада Томіч, її засуджено на три роки тюремного ув'язнення за переховування награбленого її чоловіком добра.

Зі свідчень Герака виходить, що до війни він жив у Сараєві і не ділив своїх товаришів на сербів і мусулман. Коли почалася війна, йому пообіцяли дати будинок, якщо він піде воювати проти мусулман. Герак підтвердив також, що розпорядження щодо „етнічних очищень", вбивств і зґвалтувань він діставав від своїх командирів.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКЕ ТЕЛЕФОНІЧНЕ підприємство Ей-Ті-Ті дальше утверджує свою присутність на европейському ринку, а особливо в країнах Східньої Европи. Останніми днями воно отримало контракт на 100,000 дол. від Польщі. Досі в Східній Европі цією ділянкою займалися виключно західньоевропейські фірми такі як німецька Сіменс, французька Алькотель і шведська Еріксон.

РАДНІ НЮЙОРКСЬКОЇ синаґоги, в якій більшість членів є гомосексуалістами і лезбіянками, не погодилися марширувати у параді на честь Ізраїля 9-го травня без свого знамена. Рабин синаґоґи Бет Сімхат Тораґ, Шерон Клайнбавм, заявила, що члени були згідні маршувати в параді тільки під знаменом з назвою їхньої синаґоґи. Одначе організатори паради сказали, що брати участь в параді вони можуть, але без будь-яких знамен.

КРАЙОВИЙ ІНСТИТУТ здоров'я подав до відома, що починає наукові досліди над здоров'ям жінок у віці від 50 до 79 років. У дослідах візьме участь понад 160,000 жінок в 16-ох медичних університетських центрах впродовж 15 років, що коштуватиме 625 міл. дол. Д-р Бернардін Гітлі, директор Крайового інституту здоров'я, каже, що „наукові досліди над здоров'ям жінок були надто довго занедбаними". Досі всі наукові досліди базувалися на здоров'ї мужчин, що було прийнятим звичаєм.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Билла Клінтона не погодився на плян Англії та Франції стосовно нової резолюції Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй, яка дала б повну підтримку мировому плянові для Боснії, що його запропонували на мирових переговорах Стайрус Венс і лорд Овен. На думку аналітиків це тому, що Б. Клінтон ще у своїй передвиборчій кампанії критикував цей плян, уважаючи його надто одностороннім, що нагороджує сербів за їхню агресивність.

У ВІВТОРОК, 30-ГО березня, сенатор демократ з Ню Йорку Деніел Патрик Мойниген запропонував першу жінку та першого неґра на прокураторів ЗСА у Ню Йорку. Згадані кандидати це Мері Джо Вайт і Захарі Картер, які відразу заявили, що присвятять значно більше часу, ніж їхні попередники, справам пов'язаним з порушенням громадянських прав.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434 0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00
Чеки money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Проблема преси в Україні

„Свобода" з 31-го березня ц. р. отримала з Києва алярмуючу вістку: „Гине українська преса". Автор цієї вістки М. Муратов інформує про багатократне підвищення цін на папір у Росії та про труднощі будування власних фабрик паперу в Україні. Названий автор вбачає — як виходить з цілої тієї вістки — причину „занику" української преси виключно у висоті ціни на папір. А втім, очевидно, стовідсоткова правда автора, що коли б дійсно припинилася поява всієї преси в Україні, то це був би удар і по престижі української культури і по всіх людях, пов'язаних з пресою журналістичною професією чи невідхильною технічною співпрацею — друкарні, літографії і т. п. А втім, проблема преси в Україні — це не тільки папір і не тільки залежність від Росії, джерела паперу, бо ті перешкоди можна і треба перебороти. Суть проблеми не в отих матеріяльних, технічних і фінансових труднощах. Суть куди важливіша і глибша.

Перш за все — навіщо Україні та її народові дві чи три тисячі часописів? Кожне місто і містечко має амбіцію мати „свою" газету. Рівень великої більшости цих газет жалюгідний, бо редактори, журналісти, репортери, коментатори і фейлетоністи не родяться, як гриби після дощу. Кому потрібні ті газети? Далі: у „Свободі" були вже критичні міркування про пресу в Україні. Видавці й редактори якось не розуміють, що завданням преси є не тільки! (інформувати і 2) коментувати, але й бути творчим, конструктивним чинником у будові держави. Справедливість каже признати, що це страшенна трудність, бо коли найбільшою перешкодою на шляху будівництва держави є відсутність людей, які лучили би держави є відсутність людей, які лучили би національно-державну свідомість з хистом адміністраторів, то таку саму трудність має преса.

Близько тристалітня неволя, у тому 70-літнє перебування в імперії з диктаторським комуністичним режимом,дало Україні тільки тонку одну верству тієї інтеліґенції, яка має національно-державну свідомість і здатна до державно-адміністративного апарату, чи здатна до створення преси на рівні західньоевропейської чи американської: у висліді партукулярної амбіції мати „свою" газету маємо масу задрукованого паперу з літературними есеями на аматорському рівні. Преса в Україні не грає цієї найважливішої ролі, яку повинна грати—бути допоміжним чинником державної верхівки. Засновано вже інститут чи курси вишколювання дипломатів. Треба заснувати також курси вишколу працівників преси. Факультери журналістики в університетах постали на Заході розмірно недавно, вже у цьому сторіччі, а історія преси сягає до Великої французької революції у другій половині XVIII сторіччя. Історія української преси починається від „Зорі Галицької" у 1848 році в західніх областях України і деяких російських періодиків, які користувалися українською тематикою. Сучасний український журналіст мусить мати таку загальну освіту, яка охоплювала би знання загальної й української історії й „абв" економії. У підході до засновування часописів в Україні, особливо періодичних видань газет і треба користуватися критерієм реальних можливостей, а не критерієм — „хочу"

Проблему паперу мусить розв'язати Уряд. Росія не має монополю на папір. Брак паперу — це така сама болячка, як брак ґазоліни. Це справа торгівлі двосторонніх договорів, справа довготермінового кредиту і приватним підприємствам, приватним видавцям. трудніше ладнати це, як державній верхівці. Коли скорчиться теперішнє число часописів в Україні — не буде нещастя. Воно може вийти на користь пресі, бо не в кількості її вартість, а в якості. Віримо, що кризу у пресі і кризу в економіці розв'яже Уряд. І цим самим преса в Україні таки не згине.

[illegible] суд вирішив у вівторок, 30-го березня, що працівники Уряду мають право на фінансову винагороду за написані статті чи публічні виступи, які не є пов'язані тематично з їхньою працею.

Микола Руденко

ВЕСНУ ЗУПИНИТИ НЕ МОЖНА

IV

Та розповім послідовно. Увечері 17-го березня я слухав українські передачі радіо „Свобода". Мене вразив виступ невідомого мені Валерія Івасюка. Прямим текстом, не вдаючись до будь-яких пом'якшень, Івасюк звинувачував Л. Кравчука в тому, що він очолює українську мафію, котра поміж іншим займається розкраданням гуманітарної допомоги. Заступником „хрещеного батька", як іноді називають головного мафіозо, буцімто є відомий поет, засновник Руху Іван Драч. Були й інші імена, але про них я малощо міг би сказати, отож не називатиму їх.

Я був приголомшений тією надзвичайною простотою, з якою двом найвидатнішим постатям українського відродження можна кинути абсолютно бездоказове звинувачення, та ще якого страшного й ганебного змісту! Зателефонував Драчеві. Іван не підійшов, а його син Максим, лікар за фахом, поінформував мене, що Івасюк — хвора людина, хоч і депутат Верховної Ради. Йому, на думку Максима, слід прощати. А дружина Драча додала, що Івасюк уже виступав із цим звинуваченням на сесії, говорив просто в обличчя Президентові. Мабуть, Леонід Кравчук також гадає, що хворим слід прощати. Але ж я запитую директора української редакції радіо „Свобода" добродія Романа Купчинського: яким чином Валерій Івасюк для своєї вкрай безвідповідальної заяви отримав світову трибуну? Ні, це зовсім не той випадок, коли можна виправдатися свободою слова — на зухвалий наклеп ніде немає свободи.

Якщо ми так не шануємо свого Президента, що дозволяємо його запросто обливати чимось гіршим, аніж звичайні помиї — ми ще не здобули права називатися цивилізованими. Адже ж ясно: честь Президента — честь держави.

Не спав до ранку. Мені було зрозуміло, що це далеко не дрібниця: хтось запустив смердючу качку, аби спрямувати події за хасбулатовським сценарієм. Можливо, й справді Президентові незручно захищатися від таких нісенітних звинувачень, але ж є ми, громадяни України, які волею народу обрали його на найвищу державну посаду.

Що ж нас чекає в недалекому майбутньому? Що чекає нашого північного сусіда? Я переконаний ось у чому: ніколи суспільний процес не можна зупинити на півдорозі раз він уже розпочався, то неминуче мусить дійти свого логічного завершення. Характерним процесом нашої епохи є розпад імперій, вичленування із їхнього неприродного тіла дозрілих етносів. То є вищою справедливістю Космосу. З цього погляду неприродним географічним утворенням є також Російська Федерація. Отож усе, що нині там діється, слід розглядати під цим кутом зору. Тоді стане ясно: і поява Хасбулатова, і руйнівне двовладдя не є випадковими — тож бо тільки мотор згаданого процесу: доки Єльцин з Хасбулатовим будуть чубаритись, керівники автономних республік працюватимуть над тим, як поділити РФ на самостійні держави. Помагай їм, Боже! Свій вибір Україна зробила, розпад РФ їй не лише не зашкодить, а навпаки — сприятиме її зміцненню й розквітові...

P. S.. Коли вже я вважав статтю завершеною, радіостанції й телебачення оголосили про довгожданий виступ Єльцина.

Єльцин і справді з'явився на екранах телевізорів о 8-ій годині 30 хвилин 20-го березня. Обличчя брезкле, голос хриплуватий, як буває це після запоїв, але говорив він вільно, невимушено, й вельми змістовно. Так, це справді російський лідер — і тільки він. Враження від його промови було дуже сильне. Де вже Хасбулатову! Згадалося прислів'я: п'яний проспиться, дурень — ніколи.

Президент видав Указ про особливий порядок управління в Російській Федерації аж до припинення кризи владних структур. На 25-го квітня оголошено всенародне голосування з приводу довіри президентові й віцепрезидентові. Відтак будуть призначені вибори парляменту — але ж не з'їзду депутатів, який досі уособлював найвищу владу в Росії. Саме цей найвищий владний орган і належав большевикам — він не був переобраний після розпаду СССР. Армії заборонено втручатися в політичну боротьбу поміж парляментом і президентом. Так стисло можна охарактеризувати зміст виступу Єльцина.

Але трохи раніше Р. Хасбулатов звернувся до військ із роз'ясненням, що верховна влада в Росії належить парляментові — отже війська мусять підкорятися йому. Загальне враження таке: дві влади (законодавча й виконавча) вийшли на стартові позиції, аби розпочати громадянську війну. Найближчі дні прояснять, яким способом почне розв'язуватися цей смертельно небезпечний конфлікт.

Березень, 1993, Київ.

М. Мельник

КОНСТИТУЦІЙНА КРИЗА В РОСІЇ

У суботу 20-го березня Боріс Єльцин, президент Росії, проголосив тимчасову президентську владу, цеб то щось в роді надзвичайного стану. Практично, це значить, що Єльцин буде видавати декрети чи робити рішення на власну руку в ділянках, де ті декрети чи рішення вимагають згоди або Верховної Ради, або З'їзду народних депутатів.

Найбільш основною такою постановою — це проголошення народного опитування, яке має відбутися 25-го квітня. Темою опитування — це прийняття принципів конституції, яка встановила б сильну президентську владу в Росії. Постанову про народне опитування Єльцин зробив проти волі З'їзду народних депутатів і Верховної Ради і формально, крок цей можна вважати неконституційним. На основі зревідованої конституції, яка ще й тепер є зобов'язуючою у Росії, президент може оголосити надзвичайний стан або за попередньою або за „Пост фактум" згодою Верховної ради. Та проблема антиконституційности рішення Єльцина аж такою очевидною не є, тому що в одному місці конституція каже й таке: президент „... може запроваджувати тимчасове президентське правління...(...) Режим надзвичайного стану, а також президентського правління встановляється законом". З неясного формулювання виходить, що впровадження президентського правління евентуально мусіло б бути підтверджене спеціяльним законом.

Маю враження, що Єльцин пішов на той крок не тому, щоб за всяку ціну втриматися при владі. Безпосередньою цього причиною, мабуть, є переконання, що скора економічна реформа для Росії абсолютно конечна. Та подавляюча більшість З'їзду народних депутатів є протилежної думки. Тому, користаючи з політичної сили і конституційних повноважень, З'їзд почав позбавляти Єльцина прерогатив, конечних для впровадження реформ.

Цей політичний конфлікт висунув на цілу ширину конституційну проблему розподілу влади між законодавчою та виконавчою галузями політичної системи держави. Можливо, що ця справа не вийшла б наверх з такою виразністю і силою, коли б З'їзд не був до такої великої міри опанований колишніми комуністами.

Щоб проблеми ці краще зрозуміти, треба повернутися до часу, коли Ґорбачов впровадив основні зміни в конституції СССР та коли переведено вибори депутатів до З'їзду. Як знаємо, Ґорбачов створив нове законодавче тіло — З'їзд народних депутатів СССР (спершу 2,250, а тепер усе ще 1,033 депутатів), у якого є компетенції, між іншими, приняття конституції і внесення до неї змін. З'їзд вибирає теж з-поміж себе членів Верховної ради і затверджує голову Кабінету міністрів. Недавно З'їзд присвоїв собі право також і усунути голову Кабінету міністрів з власної ініціятиви. З'їзд засідає раз у рік, але є дуже легко заініціювати додаткові засідання. Це може зробити і Верховна рада, і Президія Верховної ради, і голова Верховної ради, і група депутатів. Варто теж пригадати, що у виборах до З'їзду Комуністична партія мала всі атути в своїх руках. Ніяка інша організована група не мала стільки чисельної сили, грошей, та організаційної структури, щоб вибрати значну кількість своїх людей.

Беручи ці всі факти до уваги, то воно не дуже тяжко зрозуміти драстичний крок Єльцина. Як бачимо, З'їзд не тільки є цілком опанований колишніми комуністами разом з їхніми шовіністичними та імперіялістичними спільниками, але він має конституційні повновласті робити це, що хоче. Це значить, що на випадок політичного конфлікту між президентом і З'їздом, і З'їзд і Верховна рада мають можливість перемінити політичний конфлікт у конфлікт конституційний, приймаючи потрібні їм конституційні зміни, а разом з тим і закони, які дозволили б у начебто леґальний спосіб виграти політичний арґумент. Хоч і для зміни конституції потрібно двох третіх усіх членів З'їзду, та, здається, що противники Єльцина у деяких випадках того роду підтримку знайти можуть. Крім цього маємо тут леґальну аномалію, тому що депутати були вибрані не до російського, а до союзного парляменту.

У такій ситуації арґумент

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

На діямантових терезах

Ми живемо сьогодні в часах захитання економії та постійного обнижения вартости грошей. Тому не слід дивуватися турботою тих людей, що не мають грошей та цих, що хотіли б їх забезпечити перед інфляцією. Виявляється, що найкращим способом забезпечити гроші перед девальвацією — купити на ліцитації дорогоцінний об'єкт у виді високомистецької картини, різьби, ювелірних виробів — висококаратових діямантів чи брилянтів.

Один з таких рідкісних брилянтів, відомих під назвою „Полярної зорі", величиною 41,2 карата продала нещодавно на ліцитації в Женеві вдова по мільйонерові Детерлінґу, засновникові нафтового концерну „Royal Dutch Shell". Звичайно, не кожна ліцитація створює сьогодні сенсацію у світовій пресі своїми фантастично-високими продажними цінами, які часто-густо доходять до кількадесяток мільйонів дол., (які до речі і заплатила одна японська забезпеченева фірма за славетні „Соняшники" Ван Ґоґа). На жаль, за „Полярну зорю" пані Детерлінґ осягнула ледве одну десяту ціни „Соняшників", незважаючи на її величину, вийнятково мерехтливу красу та історичне пов'язання цього брилянту з родиною Наполеона. Пишучи ці рядки, маємо на думці брата Наполеона, Йосифа, колишнього короля Еспанії та леґітимного власника „Полярної зорі"

До таких історичних діямантів слід зарахувати також діямант „Шах", величиною 88,6 карата (карат дорівнюється 206 міліграмам), знайдений в XVI сторіччі в Індії. Цей діямант, як вказує його назва, був власністю перського шаха. Але так склалося, що одного дня вбито в Персії російського амбасадора Ґрібоєдова. Шах, боячися політичних ускладнень з Росією, подарував цей діямант цареві. Під сучасну пору він становить атракцію збірки діямантів в Кремлі, поряд одного з найбільших діямантів світу „Орлова", вагою189 каратів, який князь Орлов купив оказійно в Індії та зробив з нього подарунок російській цариці Катерині II. Від 1774 року цей діямант прикрашував царський жезл. Згодом виявилося, що цей діямант, здогадно, вкрали з ока ідола в індійській святині.

„Найбільшим діямантом світу вважають Куллінан (3,106 каратів) знайдений в 1905 р. випадково в Південній Африці завідуючим копальнею „Прем'єр" — Фрідеріком Веллсом.

Правління Трансвалії відкупило цей діямант від власника копальні діямантів „Прем'єр" на дарунок англійському королеві Едвардові VI з нагоди 66-річчя його народження. Але перед тим з цього діяманта зроблено дев'ять брилянтів, а найбільший з них (грушко подібний), вагою 530 каратів та найменням „Зоря Африки", вбудовано в жезл британських королів.

Другий найбільший діямант світу „Excelsior", величина 995,2 карата, був знайдений в Південній Африці. Третій величиною діямант „Варґас" знайдено в Бразилії в 1938 р. В оригіґінальному виді цей діямант важив 726,6 карата. По його протині, одержано 29 каменів, тотальної ваги 411 каратів. Слід при тому відмітити, що нахідки великих каменів, щораз більше стають рідкістю та загально не переходять ваги кількох каратів.

Як відомо, сьогодні продукують уже синтетичні діяманти для промислових цілей (протину та свердлення): найбільший з них не перейшов величини одного карата. Діямантові поля розташовані в Індії, Африці, Австралії, Бразилії, Уральських горах, Англійській ґуяні, Борнео та ЗСА. Назва діяманта виводиться від грецького слова адамас — непереможний. Діямант — це один з різновидів вуглецю, кристалічної наявности. Механізм творення діямантів, становить ще досі предмет дискусії між видатними геологами світу. Всі вони, проте, згоджуються в тому, що вирощування кристалічної форми вуглецю вимагає високої температури й тиску.

Такі умовини, між іншим існують в чорнилах чинних вулканів, себто в розтоплених скелях, які називаємо лявою або маґмою. І саме в них вуглець проходить крізь процес кристалізації. По вибуху вулканів, розтоплена лява виводить з собою вирощені діяманти на поверхню землі, на якій вони здебільшого знаходять своє пристановище в гирлах річок чи найближчих віяльних нашаруваннях. З цього приводу більшість знайдених діямантів є забруднені та не виявляють вповні своєї кристалічної краси. Щойно коли діяманти перейдуть крізь процеси очищення протину та шліфування, вони виявляють свою справжню красу та гру світел. В ос-

(Закінчення на стор. 3)

Юліян Химинець

ВЕЛИКА ПЕРЕСЕЛЕНЧА АКЦІЯ ЗАКАРПАТЦІВ

II

Дуже цікаво, правда? Відселяти закарпатців зі свого рідного краю, а притому рік у рік поселювати все більше і більше „старших братів" зі Сходу.

Драма переселення починалася вже на етапі умовлень з представниками влади зі селянами. Згоду давали неохочо і з великими сумнівами. Коли ж були складені списки, почалися заповнювання анкет переселенців. Після цього відмова від переселення тягла за собою неприємності — тиск різних уповноважених, погроза тощо. Однак справжні клопоти почалися зі зборів у дорогу: потрібно було повністю ліквідувати своє господарство, а все майно або брати з собою, або здавати державі.

І в 1949 році, і нині не кожен второпав: навіщо така впертість влади, аби на місці батьків переселенці остаточно перерізали земляцьке коріння. Зрозуміти це допоможе генеральна лінія організаторів „відселення" на те, щоб переселенці, від'їхавши з рідного села, ніколи туди не повернулися, навіть у гості. Ось їх соціялістичне зобов'язання областей на 1950 рік: 1) Виполнить план досрочно. 2) Сэкономить в 1950 году 50,000 рублей на счет сокращения операционных и административно-хозяйственных разходов".

Наступний пункт вартий того, щоб перед його читанням глибоко вдихнути.

3. Не иметь ни одного случая возврата...

Що робилося, коли повернення все таки було, побачите з довідки про стан виконання пляну переселення, складену на 18-го квітня 1950 року інспектором переселенського Управління при раді Міністрів УССР Янчева і заступника завідуючого відділом переселення обласного виконавчого комітету Мелексецева, яку вони склали після перевірки двох районів.

Як велику хибу подали вони такий факт: „имеет место возвращение переселенцев".

„На день проверки возвращенцев по округу (Велико-Березнянському) зарегистировано 80 семей. Возвратившиеся... ведут среди местного населения разные провокационые небелицы о плохой жизни... на местах вселения..." „Председатель В. Березнянського окружного исполкома тов. Пекарь вместо борьбы с такой провокацией стал на путь сочувствия возвратившимся переселенцам и считает такую провокацию вполне справедливой. Тов. Пекарь... не розоблачил возвратившихся переселенцев, которые ведут пропаганду..." „... Однако тов. Пекарь не учитывал, что не ведя с провокацией борьбу, он этим срывает план переселения своего же округа..."

Над Пекарем затягнулися чорні хмари і через якийсь час його звільнили з роботи.

Люди, які повернулися, опинилися на становищі погорільців. Адже перед від'їздом вони змушені були ліквідувати все своє господарство. Повернулися ж з кількома валізками і змушені були починати своє життя з нуля. А тут ще...

„Ко возвратившимся переселенцам окружным исполкомом не предьвлены требования возврата денег государству, израсходованных в связи с их переселением..."

Владний центр взяв великий розгін у відселенні закарпатців з їхнього рідного краю. Але й строго вимагав, щоб серед переселенців було якомога більше працездатних, і не допускалося їх повернення. З тих характеристик, які писалися на переселенців, видно: серед них були люди, яких просто „видавлювали", як, наприклад, Михайло Воронич із села Туриця, Перечинського району „із середняків".

Оскільки ж „відселення" йшло неймовірно туго, до числа переселенців потрапляли й люди, які виїжджали додому, але прицьому використовували кошти, виділені для переселення. Саме до таких належав І. Г. Машкаренко, який після війни залишився на Перечинщині, де якийсь час був головою Порошківської Сільради.. Як втратив головування, вирішив повернутися в рідні краї, і як людина „обізнана", скористався нагодою. Щоб одержати побільше коштів на переїзд, включив у сім'ю й родичів.

Звичайно, в такі „деталі" не вникали високі інспектори, які так жорстоко придавили голову Великоберезнянського окружного виконавчого комітету пекаря.

На Україні „вони" називали це: управління евакуації і розселення українського населення. Так воно офіційно називалося, в чому міститься неприхований цинізм усієї акції. Це управління не тільки тримало на Закарпатті своїх інспекторів для невсипущої контролі і відштовхування місцевих організаторів, а й бомбило їх день-у-день керівними нагадуваннями, докорами і погрозами. Читаючи його листи, звільняєшся повністю від ілюзій відселення „на добровільних началах".

Назване управління виробляло хитромудрі пастки для переселенців. Перечитайте таке попередження: „Управление при Совете УССР по делам эвакуации ставит вас в известность, что норматывы расходов на командировки, связанные с переселением... и устройством в местах вселения, установленные в розмере 45 рублей на семью, увеличены не будут. Министерство финансов СССР будет финансировать только в пределах этой суммы".

Раз-у-раз виникали конфлікти через здирство залізницею переселенців. Нерідкими були випадки крадежів дорогою їх майна з вагонів. Централі чинники особливо ревно стежили за тим, щоб закарпатці везли з собою на нові місця ліс.

Але... але...

В одному з рапортів уповноваженого, який супроводив переселенців можна прочитати: „На місці вселення у вагонах, хоч прибули всі, залишилося лише .5 відсотків лісу, завантаженого на станціях відправки".

Мало не щодня з центру надходили листи, в яких вказувалося на грубі порушення: „Так за отправленых 26 VII 1949 р.: 40 семей переселенцы неполностью ликвидировали свое хозяйство, и прибыв (на місці вселения) ставят вопрос о возвращении". Ремствування на „попытки возвращения" не припинялися десятиріччями. Ці листи повні фактів, які свідчать про неорганізованість, плутанину, нездатність виконати дані людям обіцянки, які в сумі перетворилися на знущання над людьми.

Закінчення буде.

У ПОНЕДІЛОК, 29-ГО БЕРЕЗНЯ одна з найбільших американських летунських ліній Делта заявила, що до осені плянує звільнити з праці 600 летунів. Це є частиною заходів зменшити летунську фльоту лінії Делта та обмежити послуги. Це вперше за 36 років керівники летунської лінії Делта змінили свою політику щодо елімінування місць праці, що вказує на поважні проблеми.

2-ий З'ЇЗД
Координаційного Комітету Допомоги Україні

відбудеться

в днях 24-25-го квітня 1993 року
в готелі RAMADA
Route 10 West (No. 130), East Hanover, N.J.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ:

Субота, 24-го квітня

10-12 — Реєстрація
12-1 — Обід
1-7.30 — Відкриття
Прийняття програми з'їзду
Вибір Президії
Звіт Мандатної комісії
Вибір Номінаційної і Резолюційної комісій
Відчитання і прийняття протоколу з попереднього з'їзду
Звіти Екзекутиви
Дискусія над звітами
Звіт Контрольної комісії і уділення абсолюторії уступаючій екзекутиві
Короткі звіти комітетів допомоги Україні
7.30 — Вечеря — промова акад. д-ра Ігоря Юхновського

Неділя, 25-го квітня

9-12 — Зміни і доповнення статуту ККДУ
Вибір Ради Директорів
Вибір Екзекутиви

Вибір Контрольної комісії
12-1 — Обід
1-3 — Напрямні праці ККДУ
Прийняття резолюцій з'їзду
Закриття з'їзду

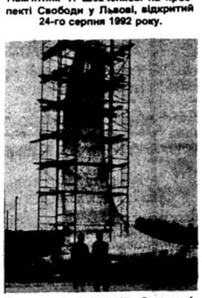
Зголошення участи в з'їзді просимо висилати на адресу:
W. Wolowodiuk, 66 Susan Dr., Chatham, N.J. 07928

Комітети допомоги Україні, які є членами ККДУ, повинні привезти 60 копій звітів із проробленої праці. Учасники з'їзду, які плянують ночувати, повинні замовити кімнати безпосередньо в готелі, тел. **(201) 386-5622.**

Запрошені гості: амбас. О. Білорус і В. Батюк і ген консуль В. Крижанівський.

Пам'ятник Т. Шевченкові на проспекті Свободи у Львові, відкритий 24-го серпня 1992 року.

Володимир і Андрій Сухорські, львів'яни, перед Хвилею Національного Відродження, над якою працюють в Аргентині від вересня 1992 року.

КОМПЛЕКС ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ ПОТРЕБУЄ ФІНАНСОВОЇ ДОПОМОГИ НА ЙОГО ВИКІНЧЕННЯ.

УКРАЇНЦІ, СТАВАЙТЕ ЙОГО ФУНДАТОРАМИ.

Ваші імена і прізвища будуть поміщені на одній із ПРОПАМ'ЯТНИХ ТАБЛИЦЬ біля монументальної ХВИЛІ НАЦІОНАЛЬНОГО ВІДРОЖЕННЯ в такому порядку:

ПОЧЕСНІ ФУНДАТОРИ — $2,000, МЕЦЕНАТИ — $1,000, ПАТРОНИ — $500, ДОБРОДІЇ — $250, СПОНСОРИ — $100.

ЦЕ БУДЕ ТРИВАЛА ПАМ'ЯТКА ПРО ВАС НА УКРАЇНІ.

Всі жертви одержать крім цього посвідки для податкових цілей. Доцьогочасні жертводавці на пам'ятник можуть додатковою пожертвою ПІДВИЩИТИ свою категорію на ПРОПАМ'ЯТНІЙ ТАБЛИЦІ.

Всі ПРОПАМ'ЯТНІ ТАБЛИЦІ будуть інавгуровані під час СВЯТОЧНОГО ВІДКРИТТЯ комплексу пам'ятника.

Листи з пожертвами просимо присилати на:
UKRAINIAN COMMITTEE
For Taras Shevchenko Monument in Lviv
2150 Bloor Street W. Suite 96-A
Toronto, Ontario, Canada M6S 1M8
Чеки просимо виписувати на:
T. SHEVCHENKO MONUMENT IN LVIV
ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ НАША ЩИРА ДЯКА.
Торонто-Ню Йорк, березень 1993.

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ У ЛЬВОВІ:

д-р Василь Іваницький, голова
Тел. (416) 239-4407
Факс: (416) 239-1526

Роман Грицина, скарбник
Тел. (416) 766-1117

о. Василь Цимбалістий, ЧСВВ, секретар. Тел. (416) 742-1632

Валентина Родак, секретар
Тел. (416) 255-8604

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ ч. 1. (на 20-го березня 1993 р.)

КАНАДА

Українська Канадська Фундація ім. Т. Шевченка, Вінніпеґ	$10.000
Ґерчук Джон, Торонто	10.000
Легенький Богдан, Монктон, Н.Б.	10.000
Журавецький Степан і Анна, Ти Пас, Ман.	5.000
Дранцейко Алекс і Марія, Саскатун	1.000
Поронюк [redacted]оронто	500
Дяків Осип і Анна, Скарборо	200
Ройко Александер, Сорренто, Б.К.	200
Бойчук Михайло і Маруся, Саскатун	150
Зубрицькі Михайло й Ольга, Ошава	$150
Марунчак Михайло, Монтреаль	102
Шевчук Джон і Маріон, Вестон	100
Климчук Михайло, Кенора, Онт.	100
Микитович Гелен, Монтреаль	100
Танчин Степан, Монтреаль	100
Березюк Степан, Гамільтон	100
Йововська Катерина, Торонто	100
Копачівський Павло, Гамільтон	50
Слободян Джон і Софія, Торонто	50

ЗСА

Гавришків Федор, Індіяна	$1.000
Стрілка Мирон, Перт Амбох	500
Костелина Лука і Марія, Проспект	250
Масловський Зенон, Рочестер	$50
Кузьмінський Гелен, Віліямставн	35
Роспутко Вячеслав, Філядельфія	25

ЩИРА ПОДЯКА ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ.
ХТО НАСТУПНИЙ?

УКРАЇНА МУСИТЬ МАТИ СВОЇ АМБАСАДИ ВЖЕ!
ДОПОМОЖІМО ЩЕДРИМИ ПОЖЕРТВАМИ

Фундація Піддержки Дипломатичних Представництв України

просить

висилати чеки на Фонд Українських Амбасад до існуючих вже льокальних громадських Комітетів, або до бюра головного скарбника на нижчеподану адресу:

Foundation in Support of Diplomatic Missions of Ukraine, Inc
209 B Grand Ave
Rutherford, N J 07070

Tel.: (201) 939-6305. **Чеки виписувати:** „Ukrainian Embassy Fund" Fax: (201) 939-6305

В Ню Йорку до кредитівки „Самопоміч" при Другій Авеню під контом ч: 17861-00.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД оскаржив 75-літнього будівничого-пенсіонера у приховані своєї минувшини, коли він виповняв документи на в'їзд до ЗСА в 1949 році та при набутті громадянства. Минулого понеділка, 29-го березня, перед федеральним окружним судом у Геммонді, Інд., став Казис Цюрінскас. Уряд обвинувачує його, що він приховав свою службу під час Другої світової війни у литовському батальйоні та допомагав нацистам вбивати жидів і інших громадян Литви і Білорусі. Уряд хоче цього литовського американця позбавити громадянства, а опісля передати справу Департаментові юстиції для розгляду можливости його видалення з Америки.

Конституційна...

(Закінчення зі стор. 2)

комуністів та їхніх союзників, мовляв, Єльцина треба усунути, тому що він дуже важливій справі знехтував конституцію, може не викликати масової втрати довір'я до Єльцина. Практичні консеквенції підтримки Єльцина народом можуть бути далекойдучі. Коли З'їзд проголосує усунення Єльцина і на це місце встановить президента Руцкого, тоді не буде кому рішення виконати. Ані поліція, ані військо доручення З'їзду, мабуть, не виконає.

З другого боку збільшилося тепер число голосів, що закликають обі сторони до мирного полагодження конфлікту. Можна припускати, що Єльцин ще раз на той гачок не зловиться, хіба, щоб З'їзд у всіх важливих справах прийняв позиції Єльцина. Тут треба зрозуміти наступне. Коли Єльцин проголосив надзвичайну президентську владу, в західніх державах отримав він майже одноголосну підтримку. Західні політики пояснювали свою підтримку конечністю продовження економічних реформ. Та продовження тих реформ напевно — це не основна причина політичної кризи в Росії. Багато важливішими є такі проблеми. Росія мусить дістати нову конституцію. Конституція мала б бути така, щоб запевнити сильну президентську владу. В теперішній ситуації конституцію може змінити тільки З'їзд народних депутатів. З'їзд цілком очевидно навіть не думає міняти конституцію у напрямі сильної президентської влади. Коли Єльцин пропонував перевести референдум на цю тему, З'їзд цю пропозицію відкинув. У додатку під сучасну пору не має ніякого леґального засобу, щоб перевести нові вибори.

Іншими словами, предмет політичної кризи в Москві багато важливішим і більш далекойдучим, чим продовження економічних реформ. Можна припускати, що Єльцин дуже добре розуміє, що в сучасній ситуації потрібних конституційних реформ у „леґальний" спосіб перевести не можна. Мабуть, залишається зробити те, що він зробив. А якщо так, то ледве чи він погодиться на компроміс тільки тому, щоб не ризикувати своїм становищем у випадку, що 25-го квітня народ міг би обернутися проти нього. Та такий вислід народного опитування не дуже правдоподібний.

На діямантових...

(Закінчення зі стор. 2)

новному крізь такі процеси проходять усі діяманти, що їх називаємо брилянтами (від французького слова (brillant) — блискучий). Брилянт, звичайно є вишліфований у виді двох зрізаних, багатогранних пірамід, складених основами до себе. Діяманти та брилянти розцінюються своєю багатою, чистотою, кольором та грою шліфованих стін кристалів.

НЕ ДОНЧУК, А ДАНЧУК

В статті п.н. „Чи збережемо тут нашу молодь" у „Свободі" з 27-го березня трапилася друкарська помилка в прізвищі під світлиною. Має бути П. Данчук. **В тексті має бути П. Данчук, директор школи українознавства СУМА в Ню Йорку. — Ред.**

П О Д Я К А

Оксанці Дзівідзінській з України 9 років. Їй потрібна була операція, яку могли б зробити лікарі в Америці. І дякуючи о. Романові Мірчукові, о. Іванові Говгері з України, а також парафіянам української греко-католицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Байоні, Н. Дж., свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н. Дж., а також всім жертводавцям, які надіслали грошову допомогу, ми з Оксаною змогли приїхати в серпні цього року в Америку. Ми дуже вдячні за моральну підтримку, за посильну жертву, за щирі молитви всім добродіям, що підтримували наше перебування в Америці, особливо під час перебування Оксанки в лікарні. Щира дяка д-рові Робертові Вірманнові і адміністрації Ортопедичного шпиталю Ню Джерзі в Савт Орендж, Н. Дж., за допомогу в лікуванні Оксанки. Нехай Господь нагородить всіх вас з вашими родинами здоров'ям, щастям за вашу доброту, милосердя і хай всяке зло оминає вас і ваші родини.

Зі щирою подякою — **родина Дзівідзінських, Львівська область, Стрийський район, с. Добряни.**

П О Д Я К А

Дня 2-го грудня 1992 року з волі Всевишнього відійшов у вічність наш найдорожчий — Чоловік, Батько, Брат і Дідусь.

СВ. П.

ІВАН ХОМАНЧУК

Цією дорогою складаю найщирішу подяку всім, хто виявив свою пошану до покійного.

Моя глибока подяка о. канонікові Емілеві Шарвкевичу і дякові С. Орловському за відслуження похоронних відправ. Похоронному заведенню Н. В. Нитісон і управі Союзівки за приготування тризни та 79-му Відділові Союзу Українок за печиво.

Щира подяка за прощальні слова в похоронному заведенні і на тризні: Данилові Слободянові, д-рові Романові Барановському, д-рові Олегові Волянському, Надії Савчук, Михайлові Баранові і д-рові Осипові Морозові.

Сердечна подяка моїй родині і приятелям, які старалися зменшити наше горе.

Щира подяка за квіти: Мерелі, Фредові, Христині Бай, Анні Ганкевич, Билові і Марії Дейвіс, Магдалині Дейвіс, П. і П. Петрові Ясевичеві з родиною, Рич Пачіт з Юнайтед Парсел Сервис, Патті і Ґарі Морз з родиною, родині Нолан, Джон Ганкок Сервис, Ню Йорк Телефон, Донні, Стівові Стробах з родиною, Романові і Вірі Хоманчук та Славкові і Пат Хоманчук.

Пожертви на Служби Божі зложили: Анна Ганкевич, Марія Дейвіс, Магдалина Дейвіс, Анна Де Лука, родина Лехновські, родина Ясевич, родина Пудик, родина Войтович, Марія Де Бело, родина Колберґ, родина Вейґа, Сузен Брукс, п. Вашенько, К. Бржезінська, родина Дзудиш, Марія Селентанно, родина Скольські і родина Романишин.

На Амбасади зложили д-р Роман Барановський з дружиною — 25 дол.

На церкву Пресвятої Богородиці в Норт Порт, Фльорида: Анна і Микола Хоманчуки — 150 дол.

На Український Музей: Ліда Яців, Оксана Линець, Меланія Кокуруз, Марія Стефанишин — 150 дол.

На пресовий фонд „Наше Життя": родина Мирнщак — 20 дол.

На поміч Україні: Д. і А. Слободян, д-р Я. і І. Писарів, д-р О. і М. Мороз, Микола Хоманчук, Н. і Б. Савчуки, Дарія Хухра, В. і Я. Циганські, О. і О. Бедрій, М. і М. Баран, М. і Р. Палюх, д-р Б. і М. Бабій, Б. і О. Дуденські, Я. і Г. Митрофанюк, Таня Паш, Зеня Ковальська, д-р М. і Я. Крижановські, В. і О. Бакум, І. і А. Ринчак, Евгенія Рубчак, ЛесяОрлан, Дарія Барон, Роман Бобяк, Михайло Рубич, М. і А. Вовчук, Стефанія Чорна, Емілія Ренер, Стефанія Лукомська, С. і Х. Головаті, І. і Н. Мінко, В. і М. Маґновські, Ольга Бодляк, С. і О. Савчук, С. і Ґ. Орловські, Андрій Лесів, С. і О. Островські, К. Мисько, М. Тхір, д-р О. і Л. Волянські, Г. Дуб, П. і І. Ганкевич, О. і М. Литвин, Н. і М. Аврамчук, І. Микуляк, Б. і М. Девіс, Галя Хамула, О. і Р. Равлюк, О. Крумчин, Л. Лямпіка, Х. і П. Сінклир, С. Барусевич, Фарм Фамилий, М. і В. Хоманчук, О. і К. Лецинські і А. Хоманчук — 1,495 дол.

Подяку від дружини і родини для всіх учасників похоронних відправ, за листовні і телефонічні вислови співчуття і за щедрі пожертви у пам'ять покійного склав від родини брат Микола Хоманчук.

Дружина — АҐНЕС з родиною

З великим смутком повідомляємо „Фамілію Л. Ч." та пластову родину, що в четвер, 11-го березня 1993 р. в Гантері, Н. Й. на 91-му році трудолюбивого життя відійшов на Вічну Ватру

бл. п. пл. сен. дов.

СТЕФАН САЛИК

Архид. „Сальче"

один з оригінальних засновників „Фамілії"

ПАНАХИДА відбулася у суботу, 13-го березня 1993 р. в похоронному заведенні в Гантері, Н. Й.

Горем опечаленій родині покійного складаємо наші глибокі вислови співчуття.

III Курінь УСП і УПС „Лісові Чорти"

Ділимося сумною вісткою з членами „Слова" та українським громадянством, що 14-го березня 1993 р., на 75-му році життя, відійшов у вічність член Об'єднання Українських Письменників „Слово"

бл. п.

Микола Степаненко

Родині покійного висловлюємо глибокі співчуття.

Управа „Слова"

Ділимося сумною вісткою з членами „Слова" та українським громадянством, що 15-го березня 1993 р., на 75-му році життя, відійшов у вічність довголітній член Об'єднання Українських Письменників „Слово" — член-засновник, поет

св. п.

Олекса Веретенченко

Родині покійного висловлюємо глибокі співчуття.

Управа „Слова"

У понеділок, 30-го березня 1993 р. в Торонто, Канада, після тяжких недуг **відійшов у вічність**

св. п.

Володимир Марко

член проводу УНДС, колишній член Уряду ДЦ УНРеспубліки в екзилі, журналіст та громадський діяч.

Опечаленій вдові та всій родині покійного пересилаємо наші сердечні співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Президія Централі та ГУ УНДС у ЗСА

З великим болем і смутком повідомляємо, що дня 16-го березня 1993 року відійшла у вічність наша найдорожча

МАМА, ТЕЩА І БАБЦЯ

бл. п.

ЄВГЕНІЯ ЧОРНЯК

проживши 85 літ трудолюбивого життя.

ПОХОРОН відбувся 18-го березня 1993 р. в українській католицькій церкві св. Михаїла в Балтіморі, Мд., а опісля на парафіяльний цвинтар св. Михаїла.

У глибокому смутку:

донька — ІРЕНА СУШКО з мужем ЯРОСЛАВОМ
внуки — СОФІЙКА, АДРІЯН з дружиною СУЗАНОЮ і АЛЕКСАНДЕР
та ближча і дальша родина в Україні

Ділимося сумною вісткою з рідними і приятелями, що по довгій і важкій недузі серця дня 12-го березня 1993 р. відійшов у вічність наш найдорожчий

БРАТ, МУЖ І БАТЬКО

бл. п. інж.

МИКОЛА ГНАТІВ

ПАНАХИДА за мир душі покійного була відправлена 15-го березня 1993 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Е. 7-ма вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 16-го березня 1993 р. з української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку о год. 9:30 ранку на цвинтар Mt. Hope, Йонкерс, Н. Й.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо щиру подяку о. Левові Ґолдейд за відслуження Панахиди і Святої Літургії та зворушливі прощальні слова.

Щиро дякуємо всім приятелям за вислови співчуття, молитви та жертви на Служби Божі.

Рівнож щира подяка о. Левицькому та друзям дивізійникам в Лігайтоні, Па., які жертвували Службу Божу з Панахидою за мир душі покійного товариша.

Нехай Всевишній благословить вас.

В глибокому смутку:

дружина — ІРЕНА
донька — д-р Лариса
син — д-р РОМАН
сестри —
ОЛЬГА КАРПИШИН
МІНОДОРА БІЛАН з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
ЛЮБА ЛОЗИНСЬКА

Звернення...

(Закінчення зі стор. 1)

бо будуть утішені. Блаженні голодні та спраглі справедливости, бо вони наситяться" (Мт 5. 5,6). Ми засмучені переслідуваннями та тією несправедливістю, яка нам від наших сусідів приходить.

Христос каже: „Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та виговорювати всяке лихо на вас, обмовляючи мене ради" (Мт 5, 11). А нас переслідують, зневажають, гонять та виговорюють всяке лихо не лише вороги, але навіть наші брати по крові заради того, що ми греко-католики, отже заради Христа Господа.

Про що нам треба просити? Просити треба найперше, щоб Господь перемінив серця нашого народу й викорінив усяку ненависть та незгоду, щоб ми в злагоді та любові могли спільно працювати для єдности Церков на землях нашої розлогої батьківщини. Далі, нам треба просити, щоб рішення нашого Львівського Синоду були апробовані, бо ми рішали лише про ті речі, які є конечними для існування нашої Української Греко-Католицької Церкви, щоб вона могла свобідно існувати й розвиватися. Те все просимо під умовою, якщо такою є Божа воля. Для нас просимо тільки про ласку годитися з Божою волею, якою б вона не була! Знаючи, що Господь Бог є нашим найкращим Батьком і тому найкраще знає, що потрібно, щоб Греко-Католицьку Церкву вдержати, та щоб вона якнайкраще розвинулася.

Далі просимо про проголошення Патріярхату нашої Церкви. Занаємо, що Святіший Отець Іван Павло II Папа Римський не був проти Патріярхату, бо в присутності 28-ох наших єпископів Української Церкви сказав: „Я вже не бачу жодної перешкоди до проголошення Патріярхату!" В тому часі Україна стала вільною, Церкву вже більше не переслідувано, ба, що більше, дозволено було греко-католикам реєструвати свої Церкви в Галичині й на теренах української держави. Вірні греко-католики взялися за працю, і в короткому часі зареєстрували лише в Галичині й на Підкарпатті та на східніх теренах України 2,530 церков і каплиць. Отже, вже була в нас територія. То правда, ще не було досить священиків, щоб усі ті храми обсадити, бо тоді було тільки 1,166 отців. Але в нас у семінарії є 350 питомців, з яких минулого, 1992 року, висвячено 81 священиків. Цього, 1993 року, вже висвячено шість, а ще 94 питомці семінарії ждуть свячень.

При іншій нагоді Святий Отець сказав: „Вони, тобто греко-католики, були вірні Церкві, були вірні мені, отже й я мушу бути вірний їм". Тут була мова про визнання Патріярхату. Це визнання не є якоюсь вигадкою, чи незаконним домаганням, але це є рішення II Ватиканського Собору. На ньому вирішено, що партикулярні „конфесії", тобто Помісні Церкви східнього обряду, мають керуватися своїми правами. Вже є Кодекс права для Східніх Церков, в якому найважливішим правом є визнання Патріярхату, який є завершенням структури Східніх Помісних Церков.

Дивною нам видається одна річ, а саме, що нам на наших рідних землях треба доказувати нашу територію, хоч від хрищення Руси-України наша Церква була в повній єдності з Вселенською Церквою, в тому і з Римським Апостольським Престолом, бо розкол почався щойно за Керулярія 1054 року. Святий Володимир Великий охристив Русь 988 року, тобто 66 років перед тим. Офіційно ми ніколи не відлучалися від Риму. В Києві перебували наші митрополити аж до Ізидора, який будучи учасником Собору у Фльоренції підписав рішення того собору. Берестейська Унія 1596 року була лише возз'єднанням нашої Церкви, а не якимсь новим актом. З того виходить, що наша Церква була завжди в злуці з Апостольським Престолом і Київ та східня Україна були нашою територією. Дивною для нас є та вимога доказування, що наша рідна земля є нашою територією, тоді, коли інші католицькі конфесії, які прийшли й зайняли деякі місця на ній, того обов'язку не мають. Та ми все таки наведемо історичні докази, що не тільки Галичина й Підкарпаття є нашою територією, але й східня Україна та взагалі всі території колишнього СССР, де мешкають українці греко-католики.

Ми просимо Господа, щоб рішення нашого Львівського Синоду були апробовані, бо ми рішали лише про ті речі, які є конечними для існування нашої Української Греко-Католицької Церкви, щоб вона могла свобідно існувати й розвиватися. Просимо про все те під тією умовою, якщо такою є свята Божа воля. А для себе просимо про ласку від Нього, завжди годитися з Його волею, якою б вона не була. Знаючи, що Господь наш всевідучий, небесний Батько знає краще, чого нам потрібно, щоб наша Церква вдержалася й якнайкраще розвинулася.

Просимо, щоб добрий Господь допоміг нам усунути всі блуди, хиби й пороки, які зі своїм приходом на Україну приніс нам безбожний комунізм, і відходячи залишив їх нам, як сумну спадщину. Благаємо, щоб навернув наших людей, які втратили свою прадідівську віру, щоб вони повернули до святої Вселенської Церкви, так, щоб згідно з Божою волею було одне стадо і один пастир.

Благаємо, щоб наші владики всі разом співпрацювали зі собою, старачись про добро нашої Української Греко-Католицької Церкви. Бо разом з'єднані зможемо при Божій допомозі перемогти всі перешкоди; а розділені, як каже Святе Письмо: „Кожне царство розділене в собі запустіє; і кожне місто чи дім розділені в собі самому, не встояться" (Мт 12, 25). Тим же, що бажають нам зла кажучи, що краще було б, якби наша Церква перестала існувати, бо вона є перепоною до злуки Сходу зі Заходом, відповідаємо: Господь не хоче нищити діла твоїх рук, але бажає, щоб усе жило, як виходить із Його слів у пророка Єзикиїла: „Клянусь, як от живу, я — слово Господа Бога, — я не бажаю смерті грішника, бажаю, щоб він відвернувся від своєї поведінки й жив. Відверніться, відверніться від вашої лихої поведінки! Чому б вам умирати, доме Ізраїля?" (Єз 33, 11). Коли ж Господь не хоче нас нищити, але своєю опікою піддержує, то значить, що має для нас особливішу ціль. Чому до тої мети вибрав нас, що стільки літ каралися й були слугами, а то й невільниками могутніх сусідів, виходить ясно зі слів Святого Письма: „Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і безсильне світу, щоб засоромити сильних, — і незначне світу та погорджене, щоб знівечити те, що було, щоб жадне тіло не величалось перед Богом" (1 КР 1,27). Тому й вибрав нас, хоч і невідповідних до такої великої місії, на яких дивилися сусіди до такої важливої мети, щоб навернути Схід, як це також можна виснувати зі слів Святого Письма, де кажеться: „Камінь, яким знехтували будівничі, став головним на розі. Від Господа це сталось і дивне воно в очах наших" (Пс 117, 22; Мт 21, 42; Мк 12,10; Лк 20, 17). До тієї місії своїм пророчим словом призначив нас Папа Урбан VIII: „Вами, мої русини, сподіюсь навернути Схід!" То чому ж дає нам Господь і далі терпіти? Господнє провидіння бажає, щоб ми, очистившись із усіх наших хиб та пороків, стали гідними місіонарями, які не силою, ані надзвичайною мудрістю, але покорою, терпеливістю і братньою любов'ю приєднували роз'єднаних братів наших, спасалися самі й допомагали й їм спасатися, згідно зі словами: „Вашим стражданням ви спасете душі свої" (Лк 21, 19). Всім тим, які все ще уважають, що ми негідні такої високої місії відкажемо словами пісні на Повечір'ю: „З нами Бог, зрозумійте народи і підкоріться, бо з нами Бог. Могутні підкоріться, бо хоч переможете, то все таки будете переможені, бо з нами Бог!" А Господь як запевняє, є з усіми тими, „що їх зневажають, гонять та виговорюють усяке лихо на них, обмовляючи Христа ради" (Мт 5, 11).

Молімо Господа, щоб рішення нашого Синоду були апробовані, якщо такою є воля Господа Бога. Водночас же звертаймось до Пречистої Матері Божої, якій в опіку передав нашу Церкву й наш народ князь Ярослав Мудрий, щоб вона вимолила в свого Сина Ісуса Христа милосердя й ласк для нашої Української Греко-Католицької Церкви й нашого народу. Бо Він ніколи не відмовляє проханням своєї Матері, коли Вона заступається в Нього за своїх грішних дітей.

В тому наміренні прошу щодня відмовляти Отче наш, Богородице Діво та Слава Отцю... Прошу також не забувати відмовляти вервицю, про що Пречиста всіх просить. Вона ж в нагороду за те вимолить для нас кращу долю в свого Божого сина, який може зробити все, що тільки захоче. Про це знаємо з чуда, що на наших очах учинив без проливу крови, визволивши нашу Церкву від переслідування, а нашому народові даючи вільну Церкву й самостійну українську державу, щоб винагородити вірних греко-католиків за переслідування й страждання протягом довгих 46 літ. Так само й тепер вислухає наші щирі й усильні молитви, пошле нашій Церкві всі ласки, потрібні для її існування й розвитку.

Благословення Господнє на вас, Того благодаттю й чоловіколюбієм завжди сьогодні й повсякчас і на віки віків. Амінь.

† Мирослав Іван Кардинал Любачівський
Глава Української Греко-Католицької Церкви

Дано у Львові
при архикатедральному Соборі св. Юра
у Празник Стрітення Господа Нашого Ісуса Христа
2/15-го лютого 1993 р. Б.